

λογίζεται τις ἀνὴρ καὶ τῶν νέων καὶ τῶν γερόντων πρέπει νὰ καταβαίνει ἢ κατάμαυρος ἢ κατάλευκος γενεῖας ἐπὶ τοῦ στήθους. Ὁ στρατηγὸς Ἀλλάρδ ἔχει μακρὸν πώγωνα, τὸν ὁποῖον εἰς Γαλλίαν εὐρισκόμενος ἔστρεφεν ὀπισθεν τῶν ὠτων αὐτοῦ, ἐνῶ ἔτρωγε.

Ἡ μονομαχία ἀγνοεῖται εἰς τὸ στράτευμα τοῦ Ῥυνιετίου Σίγγου· ἔχουν ὁμῶς οἱ στρατιῶται ἄλλην μέθοδον τοῦ συμβιβάζεσθαι ὅχι ὀλιγώτερον κτηνώδη, τοὺς γρόνθους αὐτῶν.

Μετὰ ὀλιγόμηνον διατριβὴν εἰς Γαλλίαν, ἐξεκίνησεν ὁ στρατηγὸς Ἀλλάρδ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Λαχωρίαν, παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὴν σύζυγον, καὶ ἀφήσας τὰ τέκνα νὰ ἀνατραφῶσιν εἰς τὴν πατρίδα του.\*

### ΠΕΡΙ ΑΣΤΕΙΟΤΗΤΟΣ.

Ὁ Ἀστεῖος, καθὼς ἀκόμη σήμερον τὸν ὀνομάζομεν, εἶχεν εἰς τοὺς παλαιούς κοινότερον ὄνομα τὸν Εὐτράπελον· καὶ τὴν ἀπὸ ἡμᾶς λεγομένην Ἀστειότητα ὠνόμαζαν ἐκεῖνοι Εὐτραπελίαν. Τοῦτο σημαίνει καὶ ὑποθέτει Εὐτροπίαν, ἥγουν καλοτροπίαν, καλοηθίαν· καθὼς ἡ ἀστειότης†, διάθεσιν ψυχῆς ἀνθρώπου, γεννημένου καὶ θραμμένου εἰς Ἀστυ, ἥγουν εἰς πόλιν, ὅπου τὰ ἦθη ὑποθέτονται κομψότερα καὶ ἡμερώτερα παρὰ τῶν χωρικῶν, τῶν γεννημένων δηλαδὴ εἰς τὰ χωρία.

Ἡ διάθεσις αὕτη στέκει εἰς τὸ νὰ λέγῃ τις κατ' ἄλλων, καὶ ν' ἀκούῃ ἀπ' ἄλλους, σκώμματα καὶ περιπαίσματα εὐφυῆ, ἐκφρασμένα μὲ τοιαύτην χάριν, ὥστε νὰ κινῶσιν εἰς γέλωτα, χωρὶς νὰ λυπῶσιν ἢ νὰ ταρασσῶσιν τὸν ἀκούοντα. Ἡ φυσικὴ αὕτη ἀρετὴ, διὰ νὰ ἦναι ἀληθῶς τοιαύτη, πρέπει, καθὼς καὶ αἱ ἡθικαὶ ἀρεταί, νὰ στέκῃ εἰς τὴν μεσότητα. Τὰ ἄκρα τῆς εἶναι, καθ' ὑπερβολὴν, ἡ Βωμολοχία, κατ' ἔλλειψιν, ἡ Ἀγροικία. Ὁ βωμολόχος λέγει καὶ ἀκούει τοιαῦτα γελοῖα, ὁποῖα λυποῦσι πλὴν παρὰ εὐφραίνουσι τὸν ἀκούοντα· ἐξεναντίας, ὁ ἀγροικὸς οὔτε λέγει, οὔτε ν' ἀκούσῃ ἀπ' ἄλλους ὑποφέρει τίποτε γελοῖον.

Ὁ βωμολόχος καὶ ὁ ἀγροικὸς ὑποδέχονται ἀνθρώπων, ἢ παντάπασιν ἀπαίδευτον, ἢ κακὰ παιδευμένον. Ὁ πρῶτος, μὴν ἔχων ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ κινήσῃ γέλωτα, ὀλίγον φροντίζει, ἂν τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων θέλει νὰ τὸν κινήσῃ, ἦναι αἰσχρὰ, ἢ τίμια. Ταύτης τῆς τάξεως γίνονται ὅσοι, διὰ ν' ἀπολαύσωσιν ἡδονάς, ἀξίας, ἢ τιμὰς, ὑποφέρουν νὰ κολακεύωσι καὶ αὐτοὺς

\* Εἰδήσεις πρόσφατοι ἀπὸ τῆς Ἰνδίας γνωστοποιοῦν τὸν θάνατον τοῦ Ῥυνιετίου Σίγγου· πρὸ αὐτοῦ εἶχεν ἀποβῆσιν καὶ ὁ στρατηγὸς Ἀλλάρδ.

† Τὴν αὐτὴν μεταφορὰν ἐφύλαξε καὶ ἡ κοινὴ γλῶσσα. Ἀπὸ τὴν χώραν, τὴν σημαίνουσαν τὸ ἀστυ, ἢ τὴν πόλιν, ἐσχημάτισε τὸ χωρατὸν ἢ χωράτευμα, (ἀστειότητα), τὸ χωρατεύω (ἀστεύομαι), καὶ τὸ χωρατευτής, ἢ γραικοτουρκοχυδαῖως, χωραταντής (ἀστεῖος).

τῶν τοὺς ἐχθρούς· ἀνθρωπίσκοι, τῶν ὁποίων ὁ πληθυσμὸς προμαντεύει μέλλουσιν ἀπώλειαν τῆς δυστυχῆς γεννησάσης αὐτοὺς πατρίδος. Ὁ δεύτερος, κατὰ τοὺς ἐξερχομένους ἀπὸ τοῦ Τροφωνίου τὸ ἄντρον, οὔτ' αὐτὸς γελᾷ, οὔτ' ἄλλους γελῶντας ὑποφέρει, καὶ σπουδάζων ν' ἀποφύγῃ τὸ ἴδιον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως γελαστικόν, μεταβάλλεται εἰς θηρίον ἀπὸ ἀνθρώπων. Εἰς ταύτην τὴν τάξιν καταριθμοῦνται πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀπαίδευτους, ἢ τοὺς κακοπαιδευμένους, οἱ ὑποκριταί, οἱ ψευδόσεμνοι· ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἡ πατρίς δὲν ὠφελεῖται ποτέ, καὶ πολλάκις βλάπτεται βλάβας μεγάλας. Ταύτης τῆς τάξεως εἶναι καὶ πολλοὶ τίμιοι μὲν ἀνθρώποι, ἀλλ' εἰς τῶν ὁποίων τὴν πλάσιν ἢ φύσιν δὲν ἐβαλεν οὔτε πολὺ οὔτ' ὀλίγον ἄλας. Διὰ νὰ σαφηνίσω μὲ παράδειγμα τὸ λεγόμενον, οἱ βωμολόχοι ὁμοιάζουσι τοὺς Ἡδονικοὺς ὀνομασθέντας φιλοσόφους, καὶ τοὺς ἐκεῖνων χειροτέρους Κυνικοὺς· οἱ ἀγροικοὶ κλίνουσι ὀλιγώτερον ἢ περισσότερον εἰς τῶν Στωϊκῶν τὴν αἵρεσιν. Μόνος ὁ εὐτράπελος εἶναι μαθητὴς τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας, ἥτις ἐπέρασεν εἰς τὸν Πλάτωνα, εἰς τὸν Ἀριστοτέλην, καὶ ἄλλους ὀλίγους τινὰς φρονίμους ἀνδρας. Διότι μόνος αὐτὸς, μαθητευμένος τὴν ὀρθὴν παιδείαν, ἐξεύρει νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ὁποίαν ἔχει εὐφυῖαν εἰς τὰ ἀστεῖα, καὶ νὰ πατῇ πάντοτε τὴν μέσσην ὁδόν. Μακρυσμένος φυσικὰ ἀπὸ τὴν ἀγέλαστον ἀγροικίαν, προσέχει νὰ μὴ πέσῃ μὴδ' εἰς τὴν καταγέλαστον βωμολοχίαν.

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη προσοχὴ εἶναι πρᾶγμα τόσον δυσκολώτερον, ὅσον ἡ μεσότης εἰς τὰς ἀρετάς ὑποδέτεται ὡς γραμμὴ χωρὶς πλάτος, καὶ ὁ πατὼν αὐτὴν παρομοιάζει τὸν σχοινοβάτην. Καθὼς οὗτος, ἐὰν δὲν ἔχῃ ἑξὶν ἀρκετὴν τῆς ἰσορροπίας, κινδυνεύει νὰ κρημνισθῇ ἀπὸ τὸ εἰς τὸ ὁποῖον χορεύει σχοινίον, παρόμοια καὶ ὁ εὐτράπελος, διὰ νὰ μὴ κυλισθῇ ἀπὸ τὴν μετριότητα τοῦ γελοίου εἰς τῶν βωμολόχων τὴν αἰσχρὰν γελωτοποιίαν, ἔχει πολλῆς γυμνασίας καὶ μεγάλης προσοχῆς χρεῖαν. Τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν αἰτίαν, διὰ τί εἶναι τόσον σπάνιοι οἱ ἀληθινοὶ ἀστεῖοι, καὶ διὰ τί ἡ γλῶσσα καὶ εἰς τὴν ἀκμὴν, καὶ εἰς τὴν παρακμὴν αὐτῆς, ἐσύγχυσε πολλὰ καὶ τὰ ἔθρια καὶ τὰ ὀνόματα τῆς Εὐτραπελίας καὶ τῆς Βωμολοχίας.\*

Τῶν ὁρίων τούτων ἡ διάκρισις κρίνεται ἀπὸ τὴν παιδείαν. Ὅστις εὐτύχησε νὰ λάβῃ παιδείαν ὀρθὴν, καὶ σκώπτων ἄλλους, καὶ γελῶν εἰς τῶν ἄλλων τὰ σκώμματα, φροντίζει πάντοτε νὰ μὴν ὑπερβαίνειν τὰ ὅρια τοῦ σεμνοῦ καὶ τοῦ πρέποντος· καὶ μεταχειρίζεται τὸν γέλωτα, ὡς πάρεργον, ὅχι ὡς ἔργον· ὡς παιγνίδιον ἀναγκαῖον εἰς ἀνεσιν τῶν βιωτικῶν φροντίδων, ὅχι ὡς καθημερινὴν ἀσχολίαν· ὡς ἄλας, ἐπιτήδειον νὰ ἡδύνῃ

\* Ὁ Ἀπόστολος μεταχειρίζεται ἐπὶ κακοῦ τὴν λέξιν Εὐτραπελία εἰς τὸ ἐξῆς ἐδάφιον· Ἐπορεύετο δὲ καὶ πᾶσα ἀκαθαρσία ἢ πλεονεξία μὴδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν, (καθὼς πρέπει ἁγίους), καὶ αἰσχρότης, καὶ μαρολογία, ἢ εὐτραπελία, τὰ οὐκ ἀήχοντα. Ἐφ. ε. 3, 4.

πολλὰς ἀηδεῖς τοῦ βίου περιστάσεις, ὅχι ὡς συνεισ-  
σμένον φαγητόν.

Συμπεραίνεται ἐκ τούτων, ὅτι γενικῶς ἡ ἀστείότης  
τῶν ἔθνων προχωρεῖ ἀναλόγως μὲ τὴν παιδείαν καὶ  
ἡμέρωσιν αὐτῶν. Ἡ ἀληθὴς παιδεία τελειοποιεῖται  
ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς φιλογολίας τὴν ἔνωσιν, ἐκ  
τῆς ὁποίας γεννᾶται μεταξύ πολλῶν ἄλλων καλῶν καὶ  
ἡ σκηνικὴ ποίησις, καὶ ἐξαιρέτως ἡ καλὴ κωμῳδία,  
εἶδος καὶ αὐτὴ τῆς εὐτραπείας, ἡ μᾶλλον αὐτὴ ἡ εὐ-  
τραπεία καὶ ἀστείότης, μεταβαίνουσα ἀπὸ τὰς μερικὰς  
τῶν πολιτῶν ἀναστροφὰς καὶ συνομιλίας, εἰς ἐπήκοον  
ὅλου τοῦ ἔθνους, καθυμένου εἰς τὰ θεάτρα. Ὅποιον  
ἔθνος λοιπὸν ἔχει σχετικῶς πρὸς τὰλλα σοφώτερον  
θέατρον, εἶναι καὶ ἀστειώτερον καὶ ἡμερώτερον εἰς τὰ  
ἡθῃ. Τοιοῦτοι ἐστάθησαν μεταξύ τῶν παλαιῶν οἱ  
Ἀθηναῖοι, καὶ εἶναι μεταξύ τῶν νέων οἱ Γάλλοι.

Ἐξεναντίας, εἰς τὰ βάρβαρα ἔθνη ἀληθινοὶ εὐτρά-  
πελοι, ἡ ὀλότελα δὲν εἶναι, ἡ πολλὰ σπανίως εὐρίσκον-  
ται. Τοιούτων ἔθνων μέγα μέρος κλίνει εἰς τὴν ἀγρο-  
κίαν, καὶ οἱ θέλοντες νὰ ἀστείεύνωνται, γίνονται βωμο-  
λόχοι. Εἰς αὐτὰ οἱ ὑπερέχοντες διὰ πλοῦτον, ἐξουσίαν,  
ἡ βίου περιστάσιν ἄλλην τινα, εἶναι οἱ περισσότεροι  
ἀγροικοί, ἡγουν οὐτ' αὐτοὶ ἀστείεύνονται, οὐτ' εἰς ἄλλους  
συγχωροῦν νὰ γίνωνται πρὸς αὐτοὺς ἀστεῖοι. Ἡ τυ-  
ραννία εἶναι τὸ ἀγελαστότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου·  
καὶ ἂν ποτὲ γελάσῃ, ὁ σαρκόνιός της γέλως, ὁμοῖος μὲ  
τὰς προδρόμους σφοδρᾶς ἀνεμοζάλης ἀστραπᾶς, προμη-  
νύει ὀλεθρίαν τινα καταστροφὴν. Ἀλλ' ἐὰν δὲν ὑπο-  
φέρῃ τὴν ἀστείότητα, συγχωρεῖ καμμίαν φορὰν ὅμως  
τὴν βωμολοχίαν, τὴν πληρόνει, καὶ πολλάκις μὲ μεγά-  
λας δωρεὰς τὴν ἀνταμείβει. Τοῦτο ἀρκεῖ νὰ γεννήσῃ  
εἰς τὸ ταπεινὸν μέρος τοῦ ἔθνους πολλὰ βωμολόχα ἀν-  
δράποδα, καταγινόμενα μὲ παντοίους τρόπους νὰ κι-  
νήσωσιν εἰς γέλωτα τοὺς ὑπερέχοντας, διὰ νὰ μὴ κλαίω-  
σιν αὐτοί. Ἡ ἀληθὴς ἀστείότης δὲν ἔχει χωρὴν πλὴν  
μεταξὺ ἐλευθέρων, ἰσονόμων, καὶ φωτισμένων ἀνθρώπων,  
ὡς καὶ τὰ παντὸς εἶδους ἄλλου παιγνίδια γίνονται με-  
ταξὺ φίλων καὶ ἀδελφῶν, ὅχι ἀπὸ ξένους πρὸς ξένους.  
Εἰς τὰ βαρβαρωμένα ἔθνη, ἂν ἐπιθυμῇς ἀστείότητα,  
ἡ καὶ ἀστείότητος εἰδῶλον, πρέπει νὰ ἐρευνήσῃς, ἂν  
εὐρίσκεται τι μέρος τῆς ἐπικρατείας, τοῦ ὁποίου οἱ κά-  
τοικοι ἔχουν κάποιαν ἡμερότητα, κάποιον ὀρθῆς πολι-  
τείας καὶ ἀδελφικῆς ἰσότητος ὁμοίωμα. Ἐκεῖ θέλεις  
εὐρεῖν ἀστεῖους, ἡ τοῦλάχιστον φιλαστεῖους, πολλούς·  
ἐκεῖ θέλεις ἰδεῖν καὶ τὴν ἀγέλαστον ἀγροικίαν, καὶ τὴν  
καταγέλαστον βωμολοχίαν, ἀφανιζομένας, καθόσον  
ἀφανίζεται τῶν κατοίκων ἡ βαρβαρότης, διὰ τῆς μα-  
θήσεως καὶ παιδείας τῶν καλῶν.—ΚΟΡΑΗΣ.

Ο ΝΟΥΣ ἀπαιτεῖ καλλιέργειαν διὰ νὰ ἔκταθῇ. Ὁ-  
μοιάζει τὸ εἰς τὸν χάλικα κεχυμένον πῦρ, τὸ ὅποιον  
τότε μόνον φανερῶνται, ὅποταν συγκρουσθῇ μὲ τὸν χά-  
λυβα.

## ΒΡΕΦΟΚΤΟΝΙΑ.

ΤΟ ἔθιμον τῆς βρεφοκτονίας μολύνει τὰ χρονικὰ τοῦ  
κόσμου ἐκ τῆς πλέον μεμακρυσμένης ἐποχῆς, ἂν καὶ  
διάφοροι ἐστάθησαν κατὰ διαφόρους αἰῶνας καὶ τόπους  
αἱ ἀφορμαὶ τῆς ἀπανθρώπου πράξεως. Εἰς τὴν Σπάρ-  
την, καὶ εἰς ἄλλας τῶν ἀρχαίων Ἑλληνίδων πολιτειῶν,  
ἐφθεύοντο κατ' ἐπιταγὴν ἢ κατ' ἄδειαν ὅσα τέκνα  
ἐγεννῶντο δύσμορφα ἢ ἀσθενῆ. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐξέθεταν  
ἢ ἐθανάτουσαν ὅχι μόνον τὰ ἡμισερά ἢ βασανισμένα,  
ἀλλὰ καὶ τινα ὑγιέστατα, ὡς ἐμπόδιον τῆς ὑπεραυξή-  
σεως τοῦ πληθυσμοῦ. Τὴν κακουργίαν ταύτην ἐχαλί-  
νωσε πρῶτον ἡ ἐξάπλωσις τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας·  
κατὰ δὲ τὸ 315 Σ. Ε. Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας διέταξε  
νὰ ζωοτροφῶνται μὲ δημόσιον δαπάνην τὰ τέκνα τῶν  
ἀπόρων, καὶ ἐπέθηκε βαρεῖας ποινὰς εἰς τοὺς ἀπαν-  
θρώπους γονεῖς. Τὸ κακὸν ὅμως ἐπεκράτησεν, ἂν καὶ  
μετριώτερον, ἕως τῆς βασιλείας τοῦ Οὐαλεντινιανοῦ.  
Μεταξὺ τῶν συγχρόνων βαρβαρικῶν ἔθνων, παρεκτός  
τῆς ἐνδείας, αἱ διὰ τοὺς θεοὺς αὐτῶν ἀπαιτούμεναι  
θυσίαι ἔτι μᾶλλον ἔφεραν εἰς τὸ αὐτὸ ἐγκλημα τοὺς  
ἀνθρώπους.

Τὴν σήμερον, ἂν καὶ δὲν ἦναι πούποτε διὰ νόμου  
ἐπικεχυρμένη ἡ ἐπιτεταγμένη ἡ βρεφοκτονία, πολλὰχοῦ  
ὅμως συγχωρεῖται. Εἰς τὴν Κίαν πάμπολλα θηλυκὰ  
νήπια φονεύονται ἅμα γεννηθῶσι. Μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν  
αὐτὸ τοῦτο ἐπεκράτει τὰ μέγιστα, καὶ μολονότι τῶν  
Ἀγγλῶν ἡ ἐπιρροὴ ἐμπόδισε πρὸς καιρὸν ἡ ὀλιγόστευσε  
τὸ δεινόν, πάλιν ὅμως κατὰ δυστυχίαν σχεδὸν ἀνέλαβε  
τὴν προτέραν ἰσχύν του· εἰς τὰς ἐπιπλήξεις τῶν Βρε-  
τανῶν ἀξιωματικῶν ἀποκρίνονται οἱ ἐντόπιοι, Ἡ προικί-  
ζετε τὰς θυγατέρας μας, καὶ τότε τὰς ἀφίνομεν νὰ  
ζῶσι. Περὶ τῆς νήσου Ταπροβάνης παρατηρεῖ σφοδρῶς  
Ἀγγλος περιηγητὴς, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀρρένων ὑπερ-  
έβαινε τὸν ἀριθμὸν τῶν γυναικῶν ὡς 20,000· εἰς μίαν  
περιοχὴν ἦσαν πεντήκοντα πέντε γυναῖκες διὰ πᾶσαν  
ἐκατοστὴν ἀνδρῶν· εἰς τὰ μέρη δ' ἐκεῖνα, ὅπου ὁ ἀριθ-  
μὸς ἦτον ἴσος, οἱ κάτοικοι ἦσαν σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου  
Μουσουλμάνοι. Ἐνταῦθα, ὡς καὶ εἰς τὴν Ἰνδοσταν,  
ἡ δυσκολία καὶ ἡ δαπάνη τῆς τῶν θήλειων τέκνων ἀνα-  
τροφῆς, καὶ τὸ ἀπίθανον τοῦ νὰ νυμφευθῶσι ποτὲ χωρὶς  
προῖκα, ἐνῶ ἡ ἀγάμος ζωὴ θεωρεῖται ὡς ἀτιμος, εἶναι  
τὰ παρακινούντα εἰς τὴν πράξιν τοῦ ἐγκλήματος αἷτια.  
Μεταξὺ τῶν Μωαμεθανῶν ἐλαττοῦται μεγάλως ἡ ἀνάγκη  
τῆς δεινῆς ταύτης κακουργίας ἀπὸ τὴν σχεδὸν  
πανταχοῦ ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν τῆς ἐκτρώσεως. Εἰς  
τὰς πολυπληθεῖς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ ἐνεργεῖται  
ἡ βρεφοκτονία τόσο ἐκτεταμένα, ὥστε τινὲς  
αὐτῶν κάποτε, καὶ τοῦ λοιμοῦ συμβοηθῆσαντος, σχεδὸν  
ἡρμώθησαν ἀπὸ ἀνθρώπους. Ὅποτε ὁ διαβόητος  
πλοίαρχος Cook ἐπεσεφόρη τὴν Ὀταχείτην, (μίαν τῶν  
Κοινωνικῶν Νήσων), εὗρηκε τὸν πληθυσμὸν ὑπὲρ τὰς  
200,000· ἀλλὰ καταρχὰς τῆς παρούσης ἐκατονταετη-  
ρίδος εἶχεν ἐκπέσειν εἰς μόνον 5000 ἢ 6000· τοῦτο δὲ